

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **AUTODROM MOST a.s.**, IČO: 25419048,
se sídlem Tvrzova 5, 434 01 Most,
zastoupený Mgr. Petrem Zachem, advokátem,
sídlím Karlovo nám. 325/7, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor správních činností a krajský živnostenský úřad**,
sídlím Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
sídlím Masarykovo náměstí 193/20, 405 02 Děčín I,

v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 12. 2018, č. j. 2410/SCKZU/2018-3, a ze dne 5. 12. 2018, č. j. 2411/SCKZU/2018-3, a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2019, č. j. 2703/SCKZU/2018-3,

takto:

- I. Věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 75 A 7/2019 a sp. zn. 75 A 8/2019 **se spojují** ke společnému projednání. Věci budou nadále vedeny pod sp. zn. **75 A 7/2019**.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 5. 12. 2018, č. j. 2410/SCKZU/2018-3, rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 5. 12. 2018, č. j. 2411/SCKZU/2018-3, a rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 28. 1. 2019, č. j. 2703/SCKZU/2018-3, **se zrušují** a věci **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je povinen **uhradit žalobci** za řízení o žalobě a o kasačních stížnostech proti rozsudkům Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 10. 2020, č. j. 75 A 7/2019-78 a č. j. 75 A 8/2019-65, náhradu nákladů řízení ve výši **78 938 Kč** do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou (sp. zn. 75 A 7/2019) podanou prostřednictvím právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2018, č. j. 2410/SCKZU/2018-3, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru správních činností, oddělení správního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 10. 9. 2018, č. j. MmM/084293/2018/OSČ-P/ŠP,. Tímto rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti pořádku v územní samosprávě podle § 4 odst. 2 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 2. 4. 2017 od 12:00 hod. do 18:00 hod. v Mostě, části Souš, při pořádání akce nezajistil své provozní záležitosti tak, aby svým provozem nerušil své okolí hluknými činnostmi, a porušil tak čl. II odst. 1 písm. b) obecně závazné vyhlášky č. 2/2017 Statutárního města Mostu ze dne 7. 3. 2017, o regulaci hlukných činností (dále jen „vyhláška“), a za toto jednání mu byla podle § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena pokuta ve výši 35 000 Kč.
2. Dále se žalobce toutéž žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2018, č. j. 2411/SCKZU/2018-3, kterým bylo změněno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 11. 9. 2018, č. j. MmM/096755/2018/OSČ-P/ŠP, tak, že byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti pořádku v územní samosprávě podle § 4 odst. 2 zákona o přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 24. 9. 2017 od 14:40 do 18:00 hod. a dne 1. 10. 2017 od 12:40 do 17:05 hod. v Mostě, části Souš, nezajistil své provozní záležitosti tak, aby svým provozem nerušil své okolí hluknými činnostmi a porušil tak čl. II odst. 1 písm. b) vyhlášky, a za toto jednání mu byla podle § 4 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky uložena pokuta ve výši 50 000 Kč.
3. Žalobce se žalobou (sp. zn. 75 A 8/2019) podanou prostřednictvím právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2019, č. j. 2703/SCKZU/2018-3, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15. 10. 2018, č. j. MmM/109549/2018/OSČ-P/ŠP. Tímto rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti pořádku v územní samosprávě podle § 4 odst. 2 zákona o přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 22. 4. 2018, v čase nejméně od 15:15 hod. do 16:24 hod, dne 3. 6. 2018 v čase kolem 14:20 hod., dne 10. 6. 2018, v čase nejméně od 14:39 hod. do 15:25 hod., dne 17. 6. 2018 v čase nejméně od 14:50 hod. do 15:10 hod., dne 6. 7. 2018 v čase kolem 9:18 hod., dále dne 8. 7. 2018 v čase nejméně od 12:12 hod. do 13:03 hod. a dne 22. 7. 2018 v čase nejméně od 14:00 hod. do 14:45 hod. v Mostě, části Souš, při pořádání akce nezajistil své provozní záležitosti tak, aby svým provozem nerušil své okolí hluknými činnostmi, a

porušil tak čl. II odst. 1 písm. b) vyhlášky, a za toto jednání mu byla podle § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky uložena pokuta ve výši 100 000 Kč.

4. Žalobce se současně v žalobách domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloby

5. Žalobce v žalobě (sp. zn. 75 A 7/2019) uvedl, že vyhláška je nezákonná, když mj. duplicitně upravuje regulaci, kterou sleduje úprava zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), a obec tak překročila meze samostatné působnosti. Cíl regulace uvedený ve vyhlášce je totožný s cílem regulace uvedeným v zákoně o ochraně veřejného zdraví. Podle § 82 zákona o ochraně veřejného zdraví je působnost ve věcech ochrany před hlukem a vibracemi dána krajské hygienické stanici jako správnímu úřadu, proto se nejedná o působnost podle § 35 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (dále jen „zákon o obcích“).
6. Žalobce měl za to, že vyhláška je zaměřená pouze na něj, přestože se navenek jeví jako vyhláška požadující klid od všech subjektů v obci a ani správní orgán I. stupně ve svých vyjádřeních nikdy nepopíral, že vyhláška je reakcí na poptávku majitelů sousedních staveb autodromu po omezení jeho provozu. Žalobce upozornil, že pro zákonnost obecně závazných vyhlášek musí tyto být obecné, a nikoliv konkrétní, jak je tomu v tomto případě.
7. Žalobce dále uvedl, že ve správním řízení uvedl celou řadu liberačních důvodů ve smyslu § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky a prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil, např., že vozidla, která byla příliš hlučná, nebyla na dráhu vpuštěna a pokud správní orgán I. stupně považoval doložené liberační důvody za nedostatečné, měl žalobce v tomto smyslu poučit a vyzvat ho k předložení důkazů či doložení dalších skutečností.
8. Podle názoru žalobce navíc ani nebylo prokázáno, že došlo k narušování a snižování pohody bydlení a životní úrovně občanů města Mostu hlučnými činnostmi. Vyhláška navíc nestanovuje konkrétní limity, které by bylo možné zjistit měřením. Podle mínění žalobce je vyhláška takto nastavena úmyslně, aby k žádnému měření hluku nemuselo docházet a aby stačilo pouze subjektivní vnímání hluku ze strany oznamovatelů, čímž byl však vytvořen prostor pro libovůli při ukládání sankcí ze strany správního orgánu, kterému stačí pouze správní uvážení.
9. Žalobce dále poukázal na tabulku úrovně intenzity hluku, a to na číselnou hodnotu dB a vnímání této hodnoty hluku člověkem, na jejímž základě žalobce konstatoval, že podle svědeckých výpovědí úzké skupiny stejných osob ve správním řízení vyplynulo, že těmto svědkům nevadí hluk z dopravy na hlučné silnici (70 dB) ani hluk jedoucího vlaku (90 dB) ani hluk ze zahradní techniky (100 dB) ale zcela jistě jim vadí hluk z autodromu (cca 60 dB). Dne 24. 9. 2017 byla podle měření z hlukoměru pořízeného Magistrátem města Most a umístěného v ulici nejbližší autodromu (tj. V podlesí) hodnota hluku od 6:00 do 22:00 hod. 59,2 dB, tedy ani ne ve výši běžného hovoru dle zmíněné tabulky. V této souvislosti žalobce poukázal i na naměřené hodnoty žalovaného dne 28. 10. 2018, kdy za časový úsek od 6:00 do 22:00 hod. bylo naměřeno 55,7 dB, avšak na velké dráze autodromu, polygonu i jinde v areálu nejezdila žádná vozidla ani motorky, neboť se jedná o den, kdy je podle provozního řádu žalobce zakázán provoz autodromu, a je tak zřejmé, že hlukové zatížení místa Most –

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Souš překračuje stanovené limity i bez toho, aby v areálu autodromu jelo jediné auto či motorka.

10. Žalobce dále upozornil na to, že správní orgán I. stupně sám uznal, že vnímání hluku je vysoce subjektivní záležitostí a jednu osobu může určitý hluk rušit a jinou ne a s tímto rozporem se vypořádal tak, že není důležité, zda v okolí byly osoby, kterým hluk nevadil, ale důležité je, zda určitý počet osob takový hluk rušil, což je podle názoru žalobce závěr zcela nesprávný a dle jeho názoru byl vyhláškou vytvořen prostor pro šikanu žalobce ze strany jakéhokoli obyvatele části Souš.
11. Žalobce dále uvedl, že v daném řízení rozhodovalo Ministerstvo vnitra, které se dostalo do pozice odvolacího orgánu ve věci územní samosprávy a takový postup je nezákonný, a to zejména v situaci, kdy žalovaný, ačkoliv chtěl rozhodnout jinak, byl vázán právním názorem ministerstva.
12. Závěrem žalobce shrnul, že v žalobou napadených rozhodnutích jsou sice zmíněny úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů, avšak jedná se o zcela svévolné hodnocení postavené pouze na hypotéze naplnění neurčitěho pojmu. V napadených rozhodnutích není uvedeno, proč správní orgán považuje námitky či návrhy žalobce za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané žalobcem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené.
13. V následném doplnění žaloby ze dne 5. 2. 2019 žalobce uvedl, že považuje napadená rozhodnutí za nezákonná, zejména z důvodu, že správní orgán překročil meze správního uvážení, dále že žalovaný svým rozhodnutím potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, čímž rezignoval na zjištění skutečného skutkového stavu v rozhodných dnech, kdy mělo dojít k porušení vyhlášky, navíc ani nebylo prokázáno porušení předmětné vyhlášky. Jelikož nebyl řádně zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jsou tak napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Dále žalobce v doplnění žaloby uvedl, že žalovaný převzal argumentaci správního orgánu I. stupně, i když s ní evidentně vnitřně nesouhlasí, a navíc správní orgán I. stupně posoudil věc tak, že žalobce je vinen přestupkem proti pořádku v územní samosprávě podle § 4 odst. 2 zákona o přestupcích, čímž dle názoru žalobce došlo k nesprávnému právnímu posouzení věci. Závěrem doplnění žaloby žalobce namítl, že žalovaný neodstranil procesní pochybení, kterých se dopustil správní orgán I. stupně např. tím, že žalobce nepoučil o nedostatečnosti liberačních důvodů, nevyzval žalobce k předložení dalších důkazů nebo doložení dalších skutečností a žalovaný zcela rezignoval na zjištění, kdo je osobou, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek podle § 20 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky.
14. Žalobce v žalobě (sp. zn. 75 A 8/2019) odkázal na argumentaci v předchozí věci a mj. uvedl, že žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rezignoval na zjištění skutečného skutkového stavu v rozhodných dnech, kdy mělo ze strany žalobce dojít k porušení vyhlášky. Žalobou napadené rozhodnutí nemá oporu v provedených důkazech, neboť nebyl proveden důkaz znaleckým posudkem ani jinak nebylo postaveno najisto, že skutečně došlo k porušení vyhlášky a z toho důvodu jsou napadená rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. V žalobě dále žalobce uvedl, že žalovaný převzal právní argumentaci správního orgánu I. stupně, i když s ní vnitřně nesouhlasil a doplnil, že věc byla nesprávně posouzena, zejména v důsledku nesprávné aplikace § 4 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky.
16. Podle názoru žalobce žalovaný neodstranil procesní pochybení správního orgánu I. stupně např. tím, že žalobce nepoučil o jeho pohledu na nedostatečnost liberačních důvodů, nevyzval žalobce k předložení dalších důkazů či doložení dalších skutečností, čímž způsobil pro žalobce vydání nečekaného rozhodnutí. Dále žalobce uvedl, že správní orgán I. stupně i žalovaný zcela rezignovali na zjištění, kdo je osobou, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, za účelem posouzení odpovědnosti žalobce za přestupek.

Vyjádření žalovaného k žalobám

17. Žalovaný k výzvě soudu předložil vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh správních řízení a konstatoval, že při zjišťování všech skutkových okolností rozhodných pro zhodnocení věci vycházel ze spisového materiálu. Žalovaný uvedl, že se jedná už o několikátá rozhodnutí ve věci porušení předmětné vyhlášky žalobcem a již v několika jiných řízeních rozhodl žalovaný o zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci k novému projednání, a to z důvodu potřeby zpracování znaleckého posudku stran měření hladiny hluku ve dnech probíhajících akcí. Tento požadavek však považuje Ministerstvo vnitra za nezákonný s tím, že postačuje subjektivní posouzení dotčených osob a správní uvážení příslušného správního orgánu.
18. Žalovaný dále nepovažoval za potřebné se vyjadřovat k jednotlivým žalobním námitkám a odkázal na argumentaci uvedenou v odůvodnění napadených rozhodnutí.
19. Závěrem žalovaný uvedl, že neměl možnost rozhodnout jinak než tak, jak bylo rozhodnuto v žalobou napadených rozhodnutích, a to právě s ohledem na právní názor nadřízeného správního orgánu, který uvedl, že jeho nerespektováním dochází ze strany žalovaného k porušování zákona.

Replika žalobce

20. Žalobce k vyjádření žalovaného uvedl, že správní orgány nevzaly v potaz skutečnost, že na činnost žalobce vyhláška vůbec nedopadá, neboť se vztahuje na provoz na pozemních komunikacích a podle vyjádření Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 7. 10. 2019 se v areálu žalobce nacházejí veřejně přístupné účelové komunikace a během provozní doby areálu nemá provozovatel možnost ovlivnit jejich užívání třetími osobami. Osoby, které veřejnou účelovou komunikaci užívají, se taktéž podílejí na celkové hlukové zátěži, když navíc mj. v areálu žalobce se nachází i volně přístupná čerpací stanice pohonných hmot a dobíjecí stanice pro elektro automobily. Dále žalobce doplnil, že pokud na někoho působil hluk rušivě ve dnech, které jsou předmětem řízení, když žalobce v tu dobu nepůsobil žádnou hlučnou činností, tak se jednalo o hluk z provozu na pozemních komunikacích. Navíc žalobce doplnil, že velký závodní okruh je neveřejnou účelovou komunikací, neboť je i dopravní cestou určenou k užití silničními a jinými vozidly a dále slouží ke spojení nemovitostí mezi sebou a s ostatními pozemními komunikacemi. Pokud není dráha využívána k závodům nebo tréninku, zcela běžně po ní jezdí údržba areálu, převáží se různé věci z jedné části areálu do druhé. Některé nemovitosti v areálu jsou dostupné pouze po velkém závodním okruhu.

Ústní jednání před soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Při jednání soudu nařízeném na den 19. 10. 2020 žalobce setrval na své žalobě a zopakoval, že vyhláška je v rozporu se zákonem o veřejném zdraví, a proto Statutární město Most překročilo meze své působnosti, jak navíc vyplývá z nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 41/04.
22. Právní zástupce žalovaného odkázal na rozhodnutí a vyjádření ve věci.
23. Žalobce ve věci navrhl doplnění dokazování spisem Magistrátu města Mostu OSČ-Př/039936/900/2017/ŠP, spisem Krajského úřadu Ústeckého kraje JID: 185516/2018/KUUK, spisem Městského soudu v Praze sp. zn. 8 A 79/2018, spisem Magistrátu města Most sp. zn. OSČ-Př/107925/3167/2017/ŠP, spisem Krajského úřadu Ústeckého kraje JID: 181932/2018/KUUK, právními stanovisky doc. JUDr. M. K. ze dne 13. 3. 2017 a ze dne 3. 1. 2020, územním plánem města Most, dotazem na Krajskou hygienickou stanici Ústeckého kraje ohledně schvalování územního plánování města Most v části Souš, weby www.zdravipromost.cz a www.mesto-most.cz, výsledky měření hluchnosti v ulici Podlesí na stránce www.mesto-most.cz, provozním řádem žalobce, dopisy Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ohledně kategorizace pozemních komunikací v areálu Autodromu Most ze dne 7. 10. 2019 a 14. 11. 2019, dopisem ze dne 8. 11. 2019, dotazem na Krajskou hygienickou stanici Ústeckého kraje ohledně nesouhlasu s výstavbou v okolí Autodromu Most, výsledkem svědků J. Z., J. S., ředitelky pro obchod a marketing Autodromu Most, Ing. V. R., J. H., a M. F. Soud navržené dokazování v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl, neboť jej považoval za nadbytečné, a to vzhledem k vyhodnocenému právnímu stavu.

Posouzení věci soudem

24. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
25. Podle § 39 odst. 1 s. ř. s. samostatné žaloby směřující proti témuž rozhodnutí anebo proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí, může předseda senátu usnesením spojit ke společnému projednání. Vzhledem k tomu, že žalobami napadená rozhodnutí spolu věcně souvisí, neboť se jedná o obdobné skutky se stejnou právní kvalifikací a žalobní důvody jsou shodné, rozhodl soud výrokem I. rozsudku o spojení samostatně vedených věcí sp. zn. 75 A 7/2019 a sp. zn. 75 A 8/2019 ke společnému projednání pod sp. zn. 75 A 7/2019.
26. Předně je třeba uvést, že soud ve věcech již jednou rozhodoval, a to rozsudky ze dne 19. 10. 2020, č. j. 75 A 7/2019-78 a č. j. 75 A 8/2019-65, kterými zrušil napadená rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pro nezákonnost s odůvodněním, že nebylo ve věcné působnosti obce upravit hlučné činnosti vyhláškou, a to proto, že tato úprava je vyhrazena úpravě zákonné, konkrétně zákonu o ochraně veřejného zdraví.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

27. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud uvedené rozsudky zdejšího soudu svými rozsudky ze dne 27. 3. 2023, č. j. 3 As 356/2020-77, a ze dne 29. 12. 2022, č. j. 3 As 357/2020-74, zrušil a věci vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud uvedl, že zákon o ochraně veřejného zdraví cílí v § 30 a násl. na regulaci hluku, který může mít negativní vliv na lidské zdraví, zatímco vyhláška v čl. I a čl. II sleduje nerušené trávení volného času a jistou úroveň pohody bydlení v městské části. Závěr zdejšího soudu, že se předmět regulace ve vyhlášce a v zákoně o veřejném zdraví nepřipustně překrývají, byl dle názoru Nejvyššího správního soudu nesprávný.
28. Na tomto místě soud podotýká, že je v řízení podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým v uvedených rozsudcích.
29. Z předložených správních spisů soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Správní orgán I. stupně vydal dne 7. 8. 2017 rozhodnutí č. j. MmM/088004/2017, kterým shledal žalobce vinným ze správního deliktu podle zákona o obcích, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 2. 4. 2017 v čase od 12:00 do 18:00 hod. v Mostě, části Souš, nezajistil své provozní záležitosti, aby svým provozem nerušil své okolí hlučnými činnostmi, čímž porušil čl. II odst. 1 písm. b) vyhlášky, a za toto jednání mu byla uložena podle § 4 odst. 3 zákona o přestupcích pokuta 35 000 Kč. K odvolání žalobce rozhodl žalovaný dne 3. 11. 2017 rozhodnutím č. j. 2004/SCKZU/2017-3 tak, že předmětné rozhodnutí zrušil a řízení zastavil, neboť podle jeho názoru si vyhláška osobuje právo regulovat činnosti, které jsou řešeny zákonem. Následně správní orgán I. stupně podal podnět Ministerstvu vnitra k provedení přezkumného řízení a Ministerstvo vnitra vydalo dne 29. 1. 2018 rozhodnutí č. j. MV-140516-6/VŠ-2017, kterým rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušilo a věc vrátilo správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Ministerstvo vnitra tato rozhodnutí zrušilo pro zjevné porušení zákona, a to jednak z důvodu, že správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí konstatoval, že obviněný se dopustil správního deliktu podle zákona o obcích, avšak uložil správní trest podle zákona o přestupcích, což je nezákonné. Dále ministerstvo uvedlo, že rozhodnutí žalovaného bylo nepřipustným zásahem do práva obce na samosprávu a dále konstatovalo, že žalovaný zcela nesprávně posoudil vztah vyhlášky a zákona o ochraně veřejného zdraví, neboť součástí správního spisu je Posouzení obecně závazné vyhlášky č. j. MV-151973-8/ODK, ze dne 30. 3. 2017, které konstatuje, že vyhláška nebyla shledána v rozporu se zákonem. Proti tomuto rozhodnutí byl dále podán rozklad, který byl ministrem vnitra zamítnut rozhodnutím ze dne 19. 4. 2018 č. j. MV-27379-3/SO-2018. Správní orgán I. stupně vydal tedy dne 10. 9. 2018 nové rozhodnutí č. j. MmM/084293/2018-OSČ-P/ŠP, kterým shledal žalobce vinným z přestupku proti pořádku v územní samosprávě podle § 4 odst. 2 zákona o přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 2. 4. 2017 v části od 12:00 do 18:00 hod. v Mostě, části Souš, nezajistil své provozní záležitosti, aby svým provozem nerušil své okolí hlučnými činnostmi, čímž porušil čl. II odst. 1 písm. b) vyhlášky, a za toto jednání mu byla uložena podle § 4 odst. 3 zákona o přestupcích pokuta 35 000 Kč. K odvolání žalobce vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým rozhodnutí správního orgánu I. stupně s odkazem na závazný právní názor nadřízeného správního orgánu potvrdil.
30. Dále vydal správní orgán I. stupně dne 11. 9. 2018 rozhodnutí č. j. MmM/096755/2018-OSČ-P/ŠP, kterým shledal žalobce vinným z přestupku proti pořádku v územní samosprávě podle § 4 odst. 2 zákona o přestupcích, kterého se žalobce dopustil tím, že ve dnech 24. 9. 2017, 28. 9. 2017, 1. 10. 2017 a 28. 10. 2017 v Mostě, části Souš, nezajistil své provozní záležitosti tak, aby svým provozem nerušil své okolí hlučnými činnostmi, čímž porušil čl. II

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odst. 1 písm. b) vyhlášky, a za toto jednání mu byla uložena podle § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, v návaznosti na § 4 odst. 3 zákona o přestupcích pokuta 100 000 Kč. K odvolání žalobce rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil tak, že žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku proti pořádku v územní samosprávě podle § 4 odst. 2 zákona o přestupcích, kterého se dopustil tím, že ve dnech 24. 9. 2017 od 14:40 do 18:00 hod. a 1. 10. 2017 od 12:40 do 17:05 hod. v Mostě, části Souš, nezajistil své provozní záležitosti tak, aby svým provozem nerušil své okolí hlučnými činnostmi a porušil čl. II odst. 1 písm. b) vyhlášky, a za toto jednání mu byla podle § 4 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky uložena pokuta ve výši 50 000 Kč. Žalovaný v tomto rozhodnutí poukázal na vázanost právním názorem Ministerstva vnitra, konkrétně odkázal na pravomocné rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 21. 3. 2018, č. j. MmM/033098/2018/OSČ-P/ŠP.

31. Správní orgán I. stupně vydal dne 15. 10. 2018 rozhodnutí č. j. MmM/109549/2018/OSČ-P/ŠP, kterým shledal žalobce vinným ze správního deliktu podle zákona o obcích, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 22. 4. 2018, v čase nejméně od 15:15 hod. do 16:24 hod., dále dne 3. 6. 2018 v čase kolem 14:20 hod., dále dne 10. 6. 2018, v čase nejméně od 14:39 hod. do 15:25 hod., dne 17. 6. 2018 v čase nejméně od 14:50 hod. do 15:10 hod., dne 6. 7. 2018 v čase kolem 9:18 hod., dále dne 8. 7. 2018 v čase nejméně od 12:12 hod. do 13:03 hod. a dne 22. 7. 2018 v čase nejméně od 14:00 hod. do 14:45 hod. v Mostě, části Souš, při pořádání akce nezajistil své provozní záležitosti tak, aby svým provozem nerušil své okolí hlučnými činnostmi a porušil čl. II odst. 1 písm. b) vyhlášky a za toto jednání mu byla podle § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky uložena pokuta ve výši 100 000 Kč. K odvolání žalobce vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí ze dne 28. 1. 2019, kterým rozhodnutí správního orgánu I. stupně s odkazem na závazný právní názor nadřízeného správního orgánu potvrdil.
32. Soud pak ve světle uvedených rozsudků Nejvyššího správního soudu znovu přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek a dospěl k závěru, že žalobou napadená rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.
33. Žalobce v odvoláních proti žalobou napadeným rozhodnutím uváděl obdobné body jako v žalobách. Zejména to, že správní orgán I. stupně ignoruje závazný právní názor odvolacího orgánu nechat vypracovat znalecký posudek ohledně zvukové zátěže, vyhláška ukládá povinnosti mimo meze samostatné působnosti obce a je nezákonná, přičemž odkazoval mj. na právní stanovisko doc. JUDr. M. K., CSc. Správní orgán I. stupně se měl opírat pouze o subjektivní vnímání hluku několika stále stejných fyzických osob, ačkoliv je to správní orgán, který nese břemeno důkazní ve vztahu k přestupkovému jednání. Dle žalobce byl předložen dostatek důkazů svědčících o liberačních důvodech s tím, že pokud se správní orgán I. stupně s tímto neztotožnil, měl žalobce poučit a vyzvat k předložení důkazů a dalších skutečností. Žalobce poukázal na historii Autodromu Most s tím, že nebylo v řízení prokázáno, že došlo k narušování a snižování pohody bydlení občanů města Mostu. Hlučné činnosti nejsou specifikovány v žádném zákonném či podzákonném předpise, navíc žalobce poukázal na rozpory ve výpovědích svědků. Nesouhlasil s tvrzením správního orgánu I. stupně, že neuspořádal své záležitosti tak, aby hlučné činnosti nerušily okolí, když z výpovědí některých svědků lze naopak dovodit, že žalobce přijal technická a jiná omezení své činnosti tak, aby nerušila okolí. Záznamy pořízené Městskou policií Most u domů oznamovatelů nevykazují žádný zvýšený hluk vycházející prokazatelně pouze z Autodromu. Úvahy, kterými se správní orgán I. stupně řídil při hodnocení podkladů, jsou svévolné, postavené pouze na hypotéze naplnění neurčitého obecně právního pojmu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

34. Žalovaný ve svých žalobou napadených rozhodnutích mj. uvedl, že s ohledem na předchozí rozhodnutí Ministerstva vnitra a jeho právní názor týkající se ukládání povinností v mezích samostatné působnosti obce, je právním názorem ministerstva odvolací orgán vázán. Dále uvedl, že sice lze souhlasit s tím, že vnímání hluku je subjektivní, avšak pokud byla výstavba rodinných domů realizována v blízkosti Autodromu, pak nelze ze strany oněch majitelů domů namítat hlučnost tohoto areálu, když tento byl jako závodní okruh zbudován před výstavbou rodinných domů. Dle názoru žalovaného správní orgán I. stupně upřednostňuje jednu skupinu svědků (tj. stěžovatele a kritiky Autodromu) před důkazy svědeckými výpověďmi ve prospěch žalobce. Ze strany žalobce bylo dle žalovaného vynaloženo veškeré a dostatečné úsilí k tomu, aby bylo přestupku zabráněno, jak vyplývá z výpovědi J. S. Žalovaný dále souhlasil se žalobcem ohledně absence specifikace hlučných činností, kvůli čemuž bylo nutné dle názoru žalovaného řešit situaci měření hluku. Dle názoru žalovaného nelze na základě pořizených audiovizuálních záznamů městskou policií zcela jednoznačně určit míru hluku z Autodromu, i když je hluk produkovaný motorovými vozidly slyšet. Žalovaný polemizoval s tvrzením správního orgánu I. stupně, že pro naplnění skutkové podstaty není třeba, aby hlučnými činnostmi byl rušen každý jednotlivec v okolí, ale postačí, aby hlučnou činností došlo k rušení části obyvatel, neboť pak by bylo zcela zbytečné provádění jakýchkoliv důkazů, postačovalo by ohlášení porušení vyhlášky, byť jen jednou osobou.
35. Žalovaný dále uvedl, že uložil správnímu orgánu I. stupně opakovaně provést důkaz znaleckým posudkem na úseku hlukové zátěže, což bylo správním orgánem I. stupně ignorováno a místo toho byl dán podnět k přezkumnému řízení k Ministerstvu vnitra. To ve svém rozhodnutí jednoznačně uvedlo, že v případě posuzování naplnění skutkové podstaty přestupků podle § 4 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky se žádná měření hluku nevyžadují, zákon tuto povinnost správnímu orgánu neukládá a postačuje pouze subjektivní posouzení dotčených osob a správní uvážení příslušného správního orgánu. Dále ministerstvo uvedlo, že je na žalobci, jak si své poměry při provozování činnosti zařídí, aby nedocházelo k porušování vyhlášky. Dále žalovaný uvedl, že s tímto právním názorem nesouhlasí a neztotožňuje se s ním, neboť na základě návrhu žalobce je v každém správním řízení zaprotokolována svědecká výpověď obchodní a marketingové ředitelky J. S. o používání metod, technických prostředků a způsobů podle schváleného provozního řádu tak, aby průběh závodů a pohyb jednotlivých osob odpovídal normám hlukové zátěže.
36. Dále žalovaný pouze uvedl, že odvoláním napadené rozhodnutí je založeno na správním uvážení správního orgánu I. stupně, který aplikoval výklad neurčitého obecně právního pojmu vyskytujícího se ve vyhlášce zabezpečující místní záležitosti veřejného pořádku v okolí Autodromu a popsal neurčitost pojmu veřejný pořádek ovšem bez subsumpcie na konkrétní okolnosti případu. V posledním odstavci žalobou napadených rozhodnutí je uvedeno, že z výše uvedených důvodů žalovaný napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Dále je zmíněn závazný právní názor Ministerstva vnitra, že požadavek žalovaného na zpracování znaleckého posudku je nezákonný, a proto žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.
37. Soud konstatuje, že správní soudy jsou soudy přezkumnými. Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2003, č. j. 5 A 139/2002-46; ze dne 26. 11. 2009, č. j. 1 As 89/2009-73). Rozhoduje-li správní orgán v mezích správního uvážení, jeho rozhodnutí musí být přezkoumatelné a musí být zřejmé, že nevybočil z mezí a hledisek správního uvážení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004-79).

38. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s. ř. s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry).
39. Optikou shora uvedené judikatury musí soud konstatovat, že ze žalobou napadených rozhodnutí nejsou zřejmé důvody zamítnutí odvolání žalobce. V odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí se žalovaný opakovaně ztotožňuje s odvolacími námitkami, aniž by z toho vyvodil jakékoliv závěry ve vztahu k zákonnosti či správnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ze žalobou napadených rozhodnutí lze toliko dovodit, že žalovaný neuspěl se svým právním názorem, že je třeba v rámci řízení o přestupcích vyhotovit znalecký posudek posuzující míru hluku. Z rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 1. 2018, č. j. MV-140516-6/VS-2017, které je součástí spisové dokumentace, se k věci toliko podává, že v případě posuzování předmětných přestupků se žádná hluková měření nevyžadují. Postačí subjektivní posouzení dotčených osob a správní uvážení správního orgánu. Dále je uvedeno, že těmito otázkami se žalovaný nezabýval. Závaznost právního názoru ministerstva vnitra tak spočívá pouze v nemožnosti uložit správnímu orgánu I. stupně opatřit jako důkaz znalecké měření hluku v předmětné lokalitě.
40. Ačkoliv se žalovaný správně odvolává na závazný právní názor nadřízeného správního orgánu, neznamená to, že by z tohoto právního názoru vyplývala nedůvodnost všech odvolacích námitek. Lze sice konstatovat, že pro projednávané věci bylo definitivně také vyřešeno, že vyhláška je vydána v rámci zákonné pravomoci města, jak vyplývá ze shora uvedených rozsudků Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 356/2020-77 a č. j. 3 As 357/2020-74, nicméně ani z této skutečnosti nevyplývá, že by měly být přestupky žalobce bez dalšího prokázány, a to zvláště za situace, když žalovaný ve svých rozhodnutích zpochybňuje průkaznost svědeckých výpovědí a audiovizuálních záznamů, na nichž jsou mj. rozhodnutí správního orgánu I. stupně postavena. Žalovaný jako odvolací orgán vedle zákonnosti přezkoumává i správnost rozhodnutí v rozsahu odvolacích námitek (viz § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu [dále jen „správní řád“], to mj. znamená, že může přezkoumávat hodnocení důkazů, a to jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, přičemž může přezkoumávat i správní uvážení, které musí být v rozhodnutí řádně odůvodněno.
41. Soud poté musí konstatovat, že i přes obsáhlost žalobou napadených rozhodnutí shora uvedené (nutné) posouzení zcela absentuje, a nelze tak seznat důvody pro zamítnutí odvolání, neboť jediný uvedený důvod - nemožnost nechat vypracovat znalecký posudek, k vypořádání se s námitkami v odvolání zcela jistě nedostačuje.
42. Pokud by za daného stavu důvody správního rozhodnutí identifikoval až krajský soud ve svém rozsudku namísto toho, aby správní rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušil, pak by se jednalo o rozhodnutí překvapivé (k zákazu překvapivých rozhodnutí srov. např.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nález Ústavního soudu ze dne 16. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 1783/10; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79).

43. Soud tedy shledal žalobou napadená rozhodnutí nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů a napadená rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. výrokem II. rozsudku pro vadu řízení bez jednání zrušil. Vzhledem k tomu, že vytýkaná vada řízení spočívá toliko v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, nepostupoval soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. a současně nezrušil i prvostupňová rozhodnutí. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
44. Výrok III. rozsudku o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 3 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl, přičemž soud rozhoduje i o nákladech řízení o kasační stížnosti. Žalobce měl ve věci konečný úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětných žalobách v celkové výši 78 938 Kč.
45. Tato částka sestává z částky 9 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 27 900 Kč za 9 úkonů právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce po 3 100 Kč podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“), a to 2x převzetí a příprava zastoupení - dle § 11 odst. 1 písm. a) AT, 2x podání žaloby - dle § 11 odst. 1 písm. d) AT, 3x vyjádření ve věci - dle § 11 odst. 1 písm. d) AT, 2x účast u jednání - dle § 11 odst. 1 písm. g) AT, dále z částky 2 700 Kč za s tím souvisejících 9 režijních paušálů po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 1 a 4 AT, dále za řízení o kasačních stížnostech z částky 24 800 Kč za 8 úkonů právní služby uskutečněné právním zástupcem po 3 100 Kč podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 12 odst. 3 AT, a to 8x vyjádření ve věci kasačních stížností - dle § 11 odst. 1 písm. d) AT, dále z částky 2 400 Kč za s tím souvisejících 8 režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 4 AT a z částky 12 138 Kč odpovídající 21 % DPH z výše uvedených částek kromě soudních poplatků.
46. Soud naproti tomu žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení za vyjádření k žalobám ze dne 20. 3. 2019 (sp. zn. 75 A 7/2019) a ze dne 25. 4. 2019 (sp. zn. 75 A 8/2019), neboť se jedná pouze o vyjádření k rozhodnutí věci bez jednání s poznámkou k věci, kterou soud nehodnotil jako poskytnutí právní služby.

Poučení:

Proti výroku I. tohoto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná.

Proti výroku II. a III. tohoto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 15. srpna 2023

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.